

A könnyező testvérek

A Szamos és a Körös mondája

Két szép gyermeke volt a tündérnek, az egyiket, a göndör hajú fiút hívták *Szamosnak*, a másikat, a rózsarcú leánykát

Körös

nek. E kis testvérek nagyon szerették egymást, s édesanyjoknak nagy öröme telt bennök.

Őrizte azokat, mint két szeme fényét, hogy baj ne érje őket. A magas

Bricsiej

hegy aljában egy téres völgy terült el. A völgyet zöld pázsit borítá, feljebb pedig az erdő szélén, ezer meg ezer virág pompázott ragyogó színében, melyek fölött a tarka pillangók űzték csintalan játékukat. Ide küldte játszani gyermekeit a tündér, míg ő a ragyogó ég csillagainak országában, a fényes nap, a halovány hold hónapján tölté idejét, a hajnal és az alkony pírját hímzé, s a szivárványt szövé. De ott sem feledkezett meg gyermekeiről, őrszeme mindig azokon csüggött, s ha bármily csekély baja lett magzatainak, lenge szellő-szárnyain lerepült hozzájuk, megingatta a virágok szárait, hogy a gyermekekhez hajoljanak, megakadályoztatta a pillangókat röptökben, hogy a gyermekek könnyebben hatalmukba kerítsék azokat; kedveseinek játékát ne zavarja semmi.

Volt azonban a tündérnek egy régi ellensége, a Vihar. A tündér szép volt, a Vihar meg szerette, szerelme után esengett. De a tündérnek volt már egy választottja; azt igen-igen szerette, azt elhagyni nem akarta. A Vihar kosarat kapott. A szegény tündérnek ezért volt a Vihar ellensége. A Vihar rosszlelkű volt, azért táplált ellenségeskedést ok nélkül. Az ellenségeskedést pedig átvitte az ártatlan gyermekekre is. Ha már az anyát belefáradt bosszantani, hogy szürke felhővé fosztotta szét a tündér szőtte hajnal pírját vagy hogy ketté szakította valami fekete felhőgombollyal a szép hímzésű szivárványt, ha már ezekbe beleunt, fogta magát, s a göndör hajú fiút és a rózsarcú leánykát bolygatta, zavarta nyugalomban.

Most is, amint a gyermekek a *Bricsiej* hegye alatt mulattak, a Vihar erős szél támasztott s goromba fekete felhővel borította be a láthatárt, s ezt oly hirtelen tette, hogy a szegény gyermekeknek nem volt elegendő idejük jó menhelyre jutniok. Nagy zavarban nekieredtek a világnak, futottak, futottak s nem vették észre, hogy elszakadtak egymástól. Egyik jobbra tartott, s eljutott a Bricsiej hegy keleti völgyébe, a másik balra tévedt s nyugaton egy sziklás hegy oldalán állapodott meg. Anyjuk minderről semmit sem tudott; a Vihar csak a föld színén korbácsolta a szelet, fenn az égben mindent nyugalomban hagyott. A két gyermek amint észrevette, hogy elszóródtak, nagy bánatba esett. Hiába kiáltoztak, csak a hegyek visszhangja felelt, hiába sírtak, csak úti nedvesült meg lepergő könnyeiktől. A nagy fájdalmat nem bírták el, megcsontosultak tagjaik, megmerevedett alakjuk, s ki nem apadó könnyekből források támadtak.

A könnyező testvérek

Írta: Mihálfi József

2019. május 26. vasárnap, 07:10 - Módosítás: 2019. július 02. kedd, 09:00

A göndörhajú fiúból támadt a *Szamos* forrása, a rózsarcú lányka a *Körös* forrásává változott át. S a fájdalom él, a források könnyeznek, könnyeznek, a könny csermellyé, a csermely patakká duzzadt, s a patakokból támad az áldást ontogató folyó. A két tündérgyermek könnye a Szamos és Körös folyó megkerüli a hegyeket, keres új és új völgyeket, kiér a síkságra, siet előre a Tisza szőke habjai felé. Ott a Tisza ölén találkoznak a Szamos és Körös könnyei, s a két testvér könnyei egymásra ösmerve összeölelkeznek. Így találkozott a két tündér gyermek!

A *Bricsiej* a Bihar-hegység egyik nevezetes hegye, legnagyobb magassága 1758 méter.

Forrás: Békésmegyei közlöny, 1879. 6. évfolyam, 114. szám 1-2.

https://library.hungaricana.hu/hu/view/BekesmegyeiKozlony_1879_2/?pg=160&layout=s